

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 81)

NHẬT KÝ ĐẦU NĂM ĐINH DẬU.

***/ Thứ Hai, Jan 29/2017 (mùng 2 Tết)**

Buổi tối, xin trò chuyện với anh, tôi trình bày:

“Có một điều em cần nói ngay trước khi vào chuyện: ‘*Em không bao giờ bỏ anh một khi anh đã từ bỏ tất cả cuộc sống 42 năm cũ ở Dalat để theo em xuống Nha Trang.*’ Chỉ xin anh góp vào ý kiến những lời em nói dưới đây. Anh có muốn trò chuyện không?”

Anh ngược nhìn, sắc mặt vô cảm:

“Em cứ nói. Bao giờ biết rõ em quyết định thế nào thì anh mới dám đưa ra ý riêng.”

Tôi chột thấy nản, nhưng vẫn ghìm xuống:

“Anh có tin em không? Và có muốn đi chung đường cho đến hết đời với em không?”

Anh im lặng.

Tôi cúi đầu:

“Bất cứ ai nhìn vào đều cũng nghĩ rằng em điên. Chỉ có em mới tự biết rõ ‘*cái gì mình cần làm, điều gì mình cần sống*’ mà thôi. Trong em luôn luôn có hai đam mê giúp em đứng vững phần nội tâm để từ đó mặt vật chất thực tế mới có thể kham ứng và vượt qua được. *Văn Chương* và *Âm Nhạc*. Ở cả hai phần đó, em đều cần sự có mặt của anh. Giải thích thế này:

+ Về mặt Âm Nhạc, với chỉ cây violon, em có thể sử dụng ngón đàn để giải tỏa tâm tư tại bất cứ nơi đâu. Bù lại em cần phải có tay đệm piano là anh.

+ Còn về mặt Văn Chương, cuộc sống tiện nghi và sự tự do ở Mỹ cung ứng cho em dễ dàng mọi điều kiện để đeo đuổi nó. Nhưng cạnh bên đó, em phải chấp nhận sự cô đơn khủng khiếp mà chỉ nghĩ đến thôi, em đủ sợ hãi. Vì vậy mà em cũng ‘*cần phải có mặt anh*’ hiện diện sau lưng như một niềm an ủi, chống đỡ.”

Anh ngồi im.

Tôi cười:

“Phải nhận rằng sau 42 năm, rõ ràng giữa chúng mình đã có nhiều lỗ hổng rất lớn mà Âm Nhạc không đủ lấp đầy chúng. Tuy nhiên em nghĩ, chẳng có gì khiến chúng ta bỏ cuộc một khi mình có lòng quyết tâm. Đó là lời em từng

nghe anh dạy ngày xưa. Bây giờ, em vẫn nghĩ điều ấy đúng. Cái quyết tâm hiện tại trong em là ‘*đem anh trở về với Âm Nhạc*’. Nhưng, em cũng cần sự tiếp tay của anh. Âm Nhạc, Nghệ Thuật, Văn Chương là những thứ mà con người có khi phải đánh đổi cả cuộc đời vẫn tìm không thấy. Âm Nhạc của chúng ta cũng vậy. Nó ‘*đang có đó cho mình*’, chòn vòn trước mắt như một thử thách trêu chọc mà nếu mình không quyết tâm chụp bắt thì nó sẽ bay mất.”

Anh vẫn ngồi im.

Tôi tiếp:

“Đêm qua hai chúng mình được đón chào trọng vọng tại buổi tiệc đầu năm nhà chú Bảo, nhìn cái không gian ấm áp của chú, em thốt chạnh lòng nghĩ: ‘*Anh từng có trong tay hai căn biệt thự rất đẹp ở Nha Trang và Dalat, em cũng từng và đang có điều ấy ở Mỹ, xá gì cái căn bé nhỏ như nhà chú Bảo, để ngay trong ngày đầu năm mới, mình vẫn chỉ là những kẻ lang thang không nhà, phải lấy cái vui của người làm nổi vui cho mình?*’ Nghĩ, và ngậm ngùi ghê gớm cho cả anh lẫn em.

“Khi trở về nhà Dì, điều nhận thức trước tiên trong em là chỉ có hai cách: Hoặc anh theo em về Mỹ, hoặc em đưa anh ra căn nhà bé nhỏ cuối con đường biển, sửa sang chút đỉnh, đem cái piano từ Dalat về cho anh. Phần em, vẫn có thể thênh thang sống cùng các tác phẩm dang dở mà không sợ phiền ai hết vì đó là NHÀ CỦA MÌNH.”

Tôi thấy nghẹn lời khi nhìn bộ mặt trơ trơ lạnh ngắt của anh, nhưng cố mỉm cười:

“Ngày xưa còn trẻ, trò chuyện với anh, em thấy rất dễ dàng bởi lúc đó luôn luôn có anh tham dự. Còn bây giờ sao cảm nghe thật khó khi muốn trình bày điều gì với anh. Tự dung lời lẽ bay đâu mất trong khi em lại là nhà văn! Luôn cả anh cũng không còn muốn tiếp ứng những gì em cần bày tỏ. Anh cứ đóng băng bộ mặt và ý nghĩ. Với người này người khác, anh hay giới thiệu em là vợ; mà thực tế thì vai trò người vợ đó, anh không cho em thực hiện. Anh chỉ thụ động đáp lại mọi cái gì em hành xử. Không tham gia đã đành mà cũng không đòi hỏi.”

Tôi cúi đầu:

“Em biết rằng anh đang là một con bệnh rất nặng. 42 năm, Định Mệnh đã quất xuống trên anh nhiều vết roi ghê gớm; bây giờ có muốn chữa trị cho anh, em phải rất kiên nhẫn. Đặc biệt là cần sự tiếp tay của Âm Nhạc, ‘*đưa con chung chúng mình từng bỏ mất 42 năm xưa*’. Nhưng ngay cả đưa con ấy, nếu thấy anh cứ chối từ không nắm bắt thì nó cũng sẽ tàn nhẫn quay lưng với anh.”

Từ cả con người anh chỉ là một tảng băng lạnh ngắt!

Tôi hỏi:

“Nãy giờ em nói gì, anh có nghe không?”

Khuôn mặt anh ngẩn ra:

“Em chưa đi vào ý chính thì làm sao anh hiểu?”

Tôi thấy thật vọng thật sự.

Ngồi im một lát, tôi buông thông:

“Anh không hiểu thì thôi, em chẳng nói nữa.”

Và đứng lên, trở lại bàn viết, nhưng chữ nghĩa loạn xạ để không thể nào tập trung nổi vào bản văn đang viết dở. Viên thuốc ngủ cuối cùng đưa tôi vào chôn lãng quên, lãng quên ước vọng và cả lãng quên anh.

***/ Nha Trang, thứ Ba, Jan. 30/2017**

(Mùng 3 Tết)

Buổi sáng tỉnh dậy đã thấy anh pha sẵn cho một cốc café, thái độ ân cần, khác hẳn cái vẻ lạnh căm của mọi bữa. Lòng tôi lặng lẽ, không buồn và cũng chẳng vui với sự thay đổi ấy. Tự biết trong chính trái tim riêng cũng đã có một lớp màng giá băng bao phủ. Nhưng còn biết làm sao khi mà mọi tia lửa mỏng manh cuối cùng cũng đã bị chính bàn tay anh vùi dập đi từ gần một tháng qua.

***/ Thư gửi chị Kim Chi.**

Mùng 4 tết.

Chị ơi,

*Em lại báo cho chị một trạng thái mới của anh Ngọc. Em hiểu anh đang là con bệnh rất nặng, nên cần phải **rất kiên nhẫn** mới chữa lành được cho anh.*

Hôm nay, mùng 4 Tết, một cách tình cờ may mắn, em được hai vợ chồng một bà chị (cùng cha khác mẹ) ở Mỹ về, cho phép em và anh Ngọc trú lại trong căn nhà của chị. Căn này ở đường Quang Trung, ngay trung tâm thành phố, gần nhà bà Di, không phải leo lầu. Cách đây 20 năm (1997), anh Ngọc có ghé đó ở chơi lúc nghe tin em về VN và xuống Nha Trang tìm em.

Vì thế, ngày mốt, mùng 6 Tết, em sẽ đi Dalat chở cây đàn xuống nhà bà chị. Sau đó em về Mỹ thu xếp chuyện nhà, xong sẽ trở qua VN.

Dự tính, ngoài việc tập dượt, bọn em sẽ mở lớp dạy violon và piano kiếm sống. Em cũng đã trình bày rất rõ mọi thứ với anh.

Bây giờ thì em rất hiểu vai trò em quan trọng thế nào trong suốt cuộc đời anh, nhất là ở chặng cuối bệ rạc buông thõng này. Hễ cứ mỗi lần được em giới thiệu với gia đình hay bè bạn rằng: “Đây là chồng tôi” thì trông anh vui lắm. Tội nghiệp, lúc nào anh cũng chỉ mong được làm chồng em! Vậy mà em lại bỏ anh mà đi mấy chục năm xưa!

Nhưng chị hiểu cho em, em KHÔNG PHẢI là đứa tệ bạc. Em ĐÁNH PHẢI quay lưng lúc cuộc biến động tháng 4/1975 xảy ra vì KHÔNG THỂ ở lại thêm nữa. Nếu đúng là đứa tệ bạc, chẳng bao giờ em trở về với anh như bây giờ đâu. Khi đã xuống Nha Trang, có lần em hỏi: “Bây giờ anh còn sợ mất em không?” Anh trả lời: “Lúc nào cũng sợ”.

Vậy đó chị. Y hệt tâm trạng Mẹ em khi còn sống, bao giờ cũng cứ lo sợ em bỏ bà mà đi.

Chị cố tranh thủ ra Nha Trang chơi ít bữa nghe. Em sợ nếu trễ quá, em phải về Mỹ. Có về Mỹ sớm thì em mới trở qua VN được sớm chị ạ. Em không bỏ anh lại một mình đâu.

Chị có liên lạc với anh Dũng ở Ninh Hòa thì xin anh ấy gọi điện thoại vào thăm anh Ngọc.

*Thương chị,
Thu Vân.*

***/ Nhận thư chị Kim Chi.**

Sài Gòn, Feb. 1/2017

Thu Vân thương,

Mới 2 giờ rưỡi sáng, chị không ngủ được, mở mail ra, thấy hình em và anh Ngọc cùng một số bạn của em.

Chị nôn ra với hai người lắm, nhưng nhà giờ chỉ còn chị, chủ cũng chị tớ cũng chị luôn nên không ra sớm được mặc dù chị nôn không thể tả

Chị mới điện thoại năn nỉ cô giúp việc vô trước ngày Rằm, nhưng cô nói “Để con cố gắng nghe má Chi”. Bây giờ ở đây ai cũng kêu chị là Má Chi vì đã là cụ bà rồi em ơi... Hihi...

Nghe tin em báo đã hòa bình, chị mừng vô cùng.

Chị cố gắng năn nỉ nhỏ giúp việc vô sớm ngày nào là chị ra Nha Trang liền sau đó nghe em.

Thăm hai ông bà, nhớ giữ hòa khí nhé Thu Vân, chịu đựng anh chút đi, già rồi ai cũng nổi khùng. Chị lâu lâu vẫn lên cơn khùng đây nè.

***/ Nhận thư chị Kim Chi.**

Sài Gòn, Feb 3, 2017 at 1:08 PM

Thu Vân thương,

Vợ chồng em sao lặn độn về chuyện nhà cửa vậy? Đọc đoạn văn của em, thương em với anh Ngọc quá, tới giờ này vẫn còn long đong về mọi thứ.

Rảnh thì email cho chị, chị vẫn dõi theo tin tức hai người và khi nào cô phụ việc vô là chị bay ra Nha Trang bằng xe đò hay xe lửa ngay.

Gửi đến cả hai tình cảm và nỗi quan tâm của chị.

Kim Chi.

□